

Een wandeling met Bob Veldhuis,

directeur Veldhuis Adviesgroep en voorzitter NVA

“Leuk om aan je rubriek mee te doen, maar kunnen we dan misschien gaan hardlopen in plaats van wandelen omdat ik in training ben voor de marathon van New York?” Sportieve man, die 44-jarige Bob Veldhuis... Tja, na wat aarzeling én als trotse bezitter van diezelfde NY Marathon-medaille van enkele jaren eerder, toog ik niettemin op een zonnige, herfstachtige oktoberdag richting Epe, met het bereikte compromis dat we ‘niet al te lang’ in hoog tempo over de Veluwe zouden gaan. Een gesprek met een energieke man over trainingsschema’s, de toegevoegde waarde van het intermediair, dromen en drijfveren.

Jij woont al bijna je hele leven aan de rand van deze Noordelijke Veluwe. Zie je nog hoe mooi het hier is?

We lopen over de prachtige Renderklippen, met metershoge heuvels, met meertjes, een schaapskudde en mooie heide. “Ja, ik geniet nog steeds erg van deze natuur en van de uitzichten. Tot een half jaar geleden hadden wij een hond, en die liet ik vaak hier uit, genietend van de stilte en nadenkend over van alles. Ik moet toegeven, de afgelopen maanden hebben in het teken gestaan van de voorbereiding van de marathon van New York begin november. Ik loop hier erg veel, maar ben dan vooral met mijzelf bezig. Maar ja, zeker, het is hier ongelooflijk mooi.” Gelukkig heeft Bob de dag voor onze wandeling een trainingsschema van 32 kilometer gedaan, zodat we het vandaag rustig aan doen. Gespreksstof genoeg. Bob nam het kantoor van zijn vader over op zijn 22e. Was dit zo gepland? “Bepaald niet! Ik wilde na het atheneum wel een jaartje de wereld in. Mijn ouders waren niet tegen dat plan, maar stimuleerden het ook niet echt. Ik was enig kind en zij vonden het vooruitzicht dat ik een jaar weg zou zijn niet bepaald leuk. Ik had echter niet zo’n zin om ervoor te gaan werken, ik was bepaald lui en lastig in die tijd en had zo’n vaag idee dat ik aan een boom zou schudden en dat dat geld vanzelf wel kwam, lees: dat mijn ouders wel zouden betalen. Enfin, niets van dat al, en mijn vader stelde toen voor dat ik bij hem tijdelijk in het kantoor geld zou komen verdienen.” En hoe ging dat, als zoontje van de baas? “Vreselijk natuurlijk. Ik kwam te laat, ik maakte fouten, iedere andere baas zou me er allang hebben uitgegooid. Maar goed, ik werkte er wel een paar jaar. En toen overleed mijn vader plotseling, op 55-jarige leeftijd. Ik heb nagedacht, en al direct tegen mijn moeder gezegd: ‘verkopen is geen optie, ik koop het kantoor van je.’ Vanaf het moment dat ik eigen baas werd, was het gelijk gedaan met kantjes eraf lopen. Het zélf verantwoordelijk zijn voor alles motiveerde me tot in mijn haarvaten.”

Bromfietsplaatjes

Tijd voor het verwerken van het verlies was er waarschijnlijk niet? “Nee, zeker niet. Mijn vader overleed op 1 februari en in

De Wandeling is een rubriek waarin Monique de Vos in de buitenlucht een verfrissende ontmoeting heeft met smaakmakers uit de financiële dienstverlening, om zo meer te weten te komen over ‘de vent achter de tent’. Monique de Vos is directeur van Chasse Executive Search in Den Haag.

die tijd werden op 1 maart de bromfietsverzekeringen verlengd en moesten 400 klanten voorzien worden van hun nieuwe bromfietsplaatje. Ik heb me dus meteen in het werk moeten storten, maar dat was ook wel fijn omdat alle klanten natuurlijk enorm met ons meelevden.” Hoe heeft hij zich het vak eigen gemaakt? “Ik heb in korte tijd mijn papieren gehaald, Assurantie A had ik al en ik werd snel makelaar in assurantiën.” Bob werd op zijn 25e de jongste makelaar in assurantiën van Nederland. “De makelaartest was overigens een van de spannendste momenten in mijn leven. Zat je op de gang te wachten tot de wijze heren het oordeel velden...” Inmiddels is hij al ruim 25 jaar als intermediair werkzaam. Heeft hij nooit spijt van deze keuze? Terwijl we de schaapskudde laten passeren: “Spijt niet, twijfel wel eens. Zeker toen mijn vrienden met verhalen over hun studentenleven kwamen, en allerlei spannende internationale loopbanen startten. Ik heb nog lang met de gedachte gespeeld om Nijnerode te ‘doen’, maar daar heb ik uiteindelijk toch niet voor gekozen. Wel heb ik in al die jaren heel erg veel management- en marketingopleidingen en -cursussen gevolgd. En vervolgens gewoon keihard gewerkt. Zeker in de beginjaren werkte ik 6, 7 dagen per week, en kwam het geregeld voor dat ik mijn laatste afspraak bij een klant nog om 23.30 uur ‘s avonds had.”

Geloof

Hoe ziet zijn weekend er doorgaans uit? “Vrijdagavond om 18.00 uur ben ik thuis, nadat we op kantoor een afsluitend biertje hebben gedronken. De zaterdag gaat meestal op aan het sporten van de kinderen: tennis, voetbal, hockey, karate...” Karate? “Mijn negenjarige zoon Floris zit op karate. Hij lijkt veel op mij, met andere woorden, heeft weinig met autoriteit. En karate is wel een sport waar discipline wordt bijgebracht. Dat is wel goed voor hem. Anders wordt het misschien wel een jongetje dat net als ik nu geen baas duldt en dan alleen maar ondernemer kan worden. Als hij ondernemer wordt, moet dat een vrije keuze zijn. Maar enfin, op zaterdag werk ik al jaren niet meer, op zondag doen we wat met het gezin, maar dan gaat zeker ook de computer aan en bereid ik de week voor.” Ik hoor geen kerk in het weekendprogramma? Hoe kun je hier in Epe een bedrijf runnen als je niet naar de kerk gaat? “Je hoort inderdaad geen kerk terug. Ik respecteer alle geloven en ga niet op zondag de auto wassen of het gras maaien. Ook bij ons op kantoor speelt bij relatief veel medewerkers het geloof een belangrijke rol. Als we bijvoorbeeld een bedrijfsuitje hebben, houden we daar ook sterk rekening mee.”

Droom

Hij combineert zijn activiteiten als directeur bij Veldhuis Advies met het voorzitterschap bij de NVA. Hoe ziet je tijdsverdeling eruit? "Momenteel is dat ongeveer fifty-fifty. We zijn nu erg druk om een fusie met de NBVA verder te onderzoeken en vorm te geven. Binnen FIDIN werken financiële intermediaire dienstverleners samen waardoor de belangenbehartiging vanuit de verschillende verenigingen zoals de NVA en NBVA centraal in Den Haag en Brussel wordt vormgegeven. Door een fusie tussen de NVA en NBVA is het verzekeringsintermediair met één stem vertegenwoordigd, en kunnen we ook anderszins voordelen bewerkstelligen ten behoeve van de leden en nieuwe leden." Hij besteedt dus momenteel relatief weinig tijd aan Veldhuis Advies? "Ja, maar het kantoor draait goed en onze veertig medewerkers zijn van hoog niveau, zeer ervaren en bovendien heel betrokken. Ze zouden overigens ook gek van me worden als ik fulltime in het kantoor actief zou zijn." Het voorzitterschap van de NVA houdt een keer op. Heeft hij nog een droom? "Natuurlijk, een mens zonder dromen heeft nachtmerries, wordt wel gezegd, toch? Een sterke droom nu is het doen slagen van een fusie met de NBVA. Vanaf het begin heb ik me erover verbaasd dat er twee verenigingen zijn. Dan verzwak je elkaar toch alleen maar? Ik had vroeger altijd een droom om in New York te gaan werken. Nou, die droom komt 1 november dus uit: 42 kilometers lang. Later zei ik tegen mijn vrouw: 'Ik wil naar Amsterdam. Daar gebeurt het!' Op een avond had ik een afspraak bij een klant. Ik belde hem toen ik bij hem in de buurt was dat ik 'eraan kwam' en alleen nog mijn auto hoefde weg te zetten. Drie kwartier later belde ik aan. Toen ik naar huis reed, belde ik mijn vrouw en zei: 'Ageeth, wij blijven lekker in Epe.' Ik wil overigens wel op enig moment weer wat

Bob Veldhuis (1965) volgde het atheneum en nam ruim twintig jaar geleden het kantoor van zijn vader over na diens overlijden. Naast zijn werk volgde hij diverse opleidingen en behaalde hij in hoog tempo zijn assurantiepapieren. Hij is directeur van Veldhuis Adviesgroep en voorzitter van de NVA. Bob Veldhuis woont met zijn vrouw Ageeth en zijn kinderen Anne (10) en Floris (9) in Epe.

NB: Bob liep de NY-marathon op 1 november in 4.45:14. Zijn terugblik: "De eerste dertig kilometer waren een waanzinnig feest, gedurende de vijf daarop was het overleven en de laatste zeven kilometer waren één grote uitvaartplechtigheid." Bob is er trots op de beproeving zonder wandelen tussendoor én van start tot finish samen met compagnon Dick Vos te hebben volbracht.

meer tijd en ruimte hebben voor 'Bob zelf'. Ik steek met heel veel plezier veel energie in het kantoor, de NVA en het gezin, maar kom te weinig aan dingen voor mijzelf toe. Het lopen van de marathon binnenkort is een stap in de goede richting. Ik verheug me er erg op. We gaan met een groepje NVA-leden, in totaal met 18 personen. Tijdens het 60-jarig bestaansfeest van de NVA, vorig jaar, kwam een van mijn collega's op me af, enorm afgevallen. Hij was een zeer stevige vent en zag er heel afgetraind uit. Hij bleek net de marathon van Keulen te hebben gedaan. Hij stelde voor dat ik dit jaar meeding naar New York. Het was laat op de avond, het was gezellig en tja... ik heb ja gezegd." We moeten de spieren niet teveel vermoeien na de training van gisteren. We lopen dus een stuk kalmer terug, langs het Pluizenmeer en de gedenksteen voor Buys Ballot, om vervolgens met cappuccino, thee en verrukkelijke Eper chocolaatjes ons gesprek op gepaste wijze af te ronden. ■

